

LBRIS

We know
books

Colecția Seria de autor Aura Christi

Redactor: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Fotografie de Andrei Potlog, București, 2006
Coperta: Florin Afloarei
Ilustrații de Mircia Dumitrescu

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Aura Christi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTI, AURA

Treptele fericiților : poeme / Aura Christi ; il. de
Mircia Dumitrescu. - București : Ideea Europeană, 2025
ISBN 978-630-333-134-8

I. Dumitrescu, Mircia (il.)

821.135.1

Aura Christi

Treptele fericiților

Poeme

Ilustrații de
Mircia Dumitrescu

IDEEA
EUROPEANĂ
București, 2025

Cuprins

I. Elegii pentru Mama

- Liniște / 9
Stanță de iarnă / 10
Fragment de seară / 11
Cât ai clipi / 12
Mama noastră de toate zilele / 13
În matricea vieții / 14
Ridică-te / 17
Descântec / 18
Pantera neagră / 20
Marea de biserici / 22
Cântec / 24
Să trec prin noapte / 27
Ca dintr-o altă lume / 28
Printre brazi / 29
Cine bate / 31
Trup / 33
Mirosul de paradis / 37
Spre răsărit / 38
Cum vine noaptea / 39

II. Utrenii și vecernii

- Să taci; s-ascuți / 43
Tăceri și zile / 44
Un joc e totul parcă / 45
O, noapte! / 46
Aripi / 47
Bunavestire / 48
Vecernie / 49
Straste / 50
Cana Galileii / 53
Numele / 55

- Numărul 11.11 / 56
Spovedania / 57
Aripi de vară / 59
Muntele Tabor / 60
La Ultima Cena / 63
Denie / 64
Grădina Ghetsimani / 66
În aburul nimănui / 68
Respiră, respir / 71
Cina din Emaus / 72
Noapte de august / 73
Ultima tristețe / 74

III. Trepte

- Din depărtări / 79
Și biruiesc zorii de zi / 80
Când apari... / 81
Pe vremuri / 82
Grădina / 84
Peste noapte / 86
La timp / 89
Miezul / 90
Sunt, poate... / 91
Plutești / 92
Țărnuț / 94
Acuarelă / 97
În sfârșit / 98
Treptele fericiților / 100
Îngerii păzitori / 101
Păstorul. Psalmul necanonic 151 / 103
Nebănuț de aproape / 104
Sfântul Gheorghe / 105
Dreptate are Parmenide / 106
Cât să ardă sufletul / 108

Linște

Linște, liniște! Aici se roagă
un înger. Păsările au tăcut.
Mai e puțin și vor cânta
morții din cer și morții din lut.

Mai e puțin și naiadele
se vor curba spre răsărit.
Ce tăcere grea! Timp suspendat
într-un tipar de granit.

Totul începe cu adevărat
când nimic nu mai e de făcut.
Peste coame și vârfuri: liniște.
Se răsuțește ceva în lut,

ca un șarpe în pietre trezit;
lovește coaja vieții rar, apăsat
și ferm, ca puiul – coaja unui ou
pe marginea unui cuib sfâșiat.

Stanță de iarnă

Noaptea visez și aștept.
În lumină mă legăn încet.
Târziu se face soare
din ochiul meu deștept.

Iarna se apropie de miez.
Zăpada s-a topit așa iute
în umbrele, rar fremătând
spre nu se știe unde...

Printre amintiri, ani de foc
și eresuri: câte o știre
curge din cer sau din vis,
departe de fire,

când noaptea aștept, mă rog
și văd luna ancorată-n fântână.
Citesc liniile vieții și morții
în aceeași – însetată – mână.

Fragment de seară

Când seara se prelinge
din mâna lui Dumnezeu
și roua-i culeasă din
maci și genele ielelor,
te uită cum vulturii
desenează cercuri
deasupra brazilor
și-n amintirea mierlelor.

Când vezi duhuri cântând
în asprul văzduh și-i liniște
ca la începutul lumii,
te așezi pe marginea
drumului și te lași, pierdut,
în genunchi. Soarele asfinte
în mâinile tale și-și găsește
sfârșitul în răcori și miriște.

Când ești fericit ca niciodată
și păsări atente abia te ating
în zborul lor zigzagat și dulce,
mai e puțin și totul ajunge
în vârf. Vezi prin ochii unui
lăstun, prins în vârtejul
care nu se știe unde îl duce...

Cât ai clipi

Cât ai clipi, toate s-au schimbat:
în văi s-au transformat culmile
atinse în zbor razant. Ziua cea rea
s-a prăbușit în abis, departele
a înghițit, ca un balaur, lumile

de care alte dăți mă minunam...
Și-abia îmblânzeam spaimele,
în care zeul necunoscut se pitea;
îi simțeam respirația rară
și mâna tot mai grea...

De o vreme, nici o veste. Frigul
îmi scurmă carnea, vorbe ascultând.
Duhul e răscolit ca un câmp – de plug.
Mâinile uitate de-a lungul trupului
știi: totul începe departe de pământ,

departe de cer, murmură merii,
cuprinși și ei, ca și Mama, de frig.
Dar, poate, totul aici și acum începe.
Ții minte cum mi-arătai albatroșii
și aripile lor, ca de bronz, drepte?!

Mama noastră de toate zilele

Am plutit pe ape și-am ajuns la tine.
Vorbind o zi cu sora ta, Dora,
care e printre îngerii de un an, aproape,
cred că ești lângă Dumnezeu, când el
își unduie lumina spre tine, 'ntre pleoape.

Așa ne dă un semn că ești aici, *vie*
încă... Pe Mama noastră cea de toate
zilele adun-o, Doamne, din cer și ape.
Reașaz-o în matca vieții care ne ține,
aici, aproape, tot mai aproape.

Ești tot ce am de când mă știu.
N-o lăsa, Doamne, să cadă
din acest cuib de cucu, cuib de sfinți,
când se-ntreabă ca-n vis, ca în somn:
de ce sora mea m-a gonit din ogradă?

Adună îngerii lângă Mama grămadă,
Doamne, să o legene, să o aline,
setea să-i curme. Fă-i trecerea lină
spre noi, înapoi, din vise și somn,
dangăt de clopot prăbușit în suspine.

În matricea vieții

Te legăn în gând și-n jelanii
până îți apar în obraji bujori.
Și văd cum legeni, Doamne,
mesteceni, egrete ce-au năucit
văzduhul de-atâtea ori...

Se face zi. Și cerul se face.
În liniște, de trei zile încoace
dai semne discrete că revii
printre noi din somnul acela
cu vise contradictorii, târzii.

Iar noi ne propunem să veghem
până ne vei recunoaște. Te vei
aduna din îndoială, din ape
și miracolul de a te regăsi
în matricea vieții, aproape...

